

Οι παραστάσεις της «Γαλλικής Κωμωδίας» υπήρξαν το μεγάλο καλλιτεχνικό γεγονός της έφειτεινής περιόδου. Τόσον ή «Ανδρομάχη» του Ρακίνα και ή «Αμαξια» του Μεριμέ, όσο και τὰ έργα του Μυσσέ : «Δέν παίζουν μέ τόν έρωτα», «Μιά πόρτα πρέπει νάναι άνοιχτή ή κλειστή», καθώς και ό «Μισάνθρωπος» του Μολιέρου, «Ό Ταξιδιώτης κι' ό έρωτας» του Πώλ Μοράν, έδωσαν τήν εύκαιρία στόν έλληνικό κόσμο νά θαυμάσει ένα σύνολο σ' έκτέλεση και στις παραμικρότερες λεπτομέρειες. Μέ λιτά σκηνικά μέσα, οι γάλλοι Έταίροι μās έφεραν κοντά στό πνεύμα τών μεγάλων ποιητών τους και ή έρμηνεία τόσων διαφορετικών ρόλων υπήρξε κάτι τό άσύλληπτο, τό μοναδικό, γιατί έφερε τή σφραγίδα της μεγάλης τέχνης και παραδόσεως. Οι γάλλοι καλλιτέχναι μās ανέβασαν σ' ένα επίπεδο άνώτερο μέ τήν ποικιλία της ύποδύσεώς τους. Χάρη σ' αυτούς ζήσαμε μερικές ώρες άλησμόνητες, μερικές ώρες πού μās θύμισαν έντονα τήν ώραία χώρα μέ τήν άθάνατη ώμορφιά της. Κριτική για τις παραστάσεις αυτές δέν χωρεί. Όλες ήτανε ένα χάσμα, ένα διδάγμα ήθικό και καλλιτεχνικό μαζί. Η Μαρι Μπέλλ, ή Ζερμαίν Ρενουάρ, ή Φρανσουάζ Ντελίλ, ή Φοντεναί, ό Ιοννέλ, ό Κλαριών, ό Σαμπρέϊγ, ό Σονιέ, όλοι τους, στάθηκαν άναμφισβήτητα οι φορείς ένός άνώτερου πολιτισμού πού συγκίνησε, έθελε κ' αίχμαλώτισε τόν έλληνικό κόσμο. Τό πέρασμα της «Γαλλικής Κωμωδίας» από τήν Ελλάδα βά τό θυμούμαστε για χρόνια και θά τό νοσταλγούμε. Ήταν ό επίσημος χαιρετισμός της άθάνατης Γαλλίας πρός τήν αιώνια Ελλάδα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΡΑΤΣΙΚΑΣ